

KRYSTIAN NOWAK

O konieczności kontroli konstytucyjności utrzymanego w mocy „prawa dawnego” – glosa do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 26 października 2021 r., U 3/19

Pozbawiając mocy określony akt prawny w związku z wejściem w życie nowych przepisów, ustawodawca niejednokrotnie zamieszcza w nowej ustawie klauzule przejściowe, przewidujące w ściśle określonym zakresie dalsze stosowanie przepisów dawnego aktu prawnego. Przepis, który został formalnie derogowany, ale może być stosowany na podstawie przepisu podtrzymującego jego stosowanie, stanowi przedmiot merytorycznej kontroli Trybunału Konstytucyjnego.

Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym zostało zainicjowane wnioskiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy Straży Granicznej. Wniosek dotyczył zbadania konstytucyjności dwóch przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 16 września 2005 r. w sprawie ekwiwalentów pieniężnych za niewykorzystane przez funkcjonariusza Straży Granicznej urlopy i czas wolny od służby¹, tj. § 2 ust. 2 w zakresie, w jakim ustala wysokość ekwiwalentu pieniężnego za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub

¹ Dz.U. 2005, nr 186, poz. 1560, dalej: rozporządzenie z 2005 r.

dotatkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia oraz § 2 ust. 3 w zakresie, w jakim ustala wysokość ekwiwalentu pieniężnego za 1 godzinę niewykorzystanego czasu wolnego od służby w wymiarze 0,5% części miesięcznego uposażenia.

W ocenie wnioskodawcy, zaskarżony § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. prowadzi do niepełnej kompensacji niewykorzystanych przez funkcjonariuszy urlopów, gdyż za 1 dzień niewykorzystanego urlopu otrzymują oni ekwiwalent równy 88% wartości dziennego uposażenia. Wnioskodawca wyjaśnił, że funkcjonariusz Służby Granicznej pełni służbę średnio po osiem godzin dziennie przez 22 dni w miesiącu, czyli przeciętnie przez 176 godzin w miesiącu. Wysokość hipotetycznego dziennego uposażenia funkcjonariusza wynosi 1/22 miesięcznego uposażenia, a wysokość uposażenia za godzinę służby 1/176 miesięcznego uposażenia. Udzielony jednorazowy urlop w ustawowym wymiarze 30 dni kalendarzowych obejmuje średnio 25 dni służby i 5 dni wolnych od służby (soboty). Zatem urlop taki obejmuje średnio 22 dni służby w jednym miesiącu roboczym i 3 dni służby w miesiącu następującym. Wnioskodawca podkreśla, że w okresie tym (1 miesiąca i 3 dni roboczych służby) funkcjonariusz powinien był pełnić służbę przez 25 dni, a zatem wartość jedno uposażenia wyniosłaby 25/22 miesięcznego uposażenia. W przypadku niewykorzystania 30 dni urlopu wypoczynkowego przez funkcjonariusza otrzymuje on ekwiwalent równy 1 (22/22) miesięcznemu uposażeniu, podczas gdy w tym czasie pełnił służbę przez 25 dni roboczych, a zatem „wartość” jego służby w tym czasie wyniosła 25/22 miesięcznego uposażenia. Z tego wynika – w opinii wnioskodawcy – że za każdy dzień niewykorzystanego urlopu funkcjonariusz otrzymuje średnio 22/25 należnego uposażenia, czyli ekwiwalent równy 88%, a nie 100% dziennego uposażenia. Na tej podstawie wnioskodawca stwierdził, że nie jest to rekompensata ekwiwalentna, a zaskarżony przepis narusza istotę corocznie płatnego urlopu chronionego przez art. 66 ust. 2 Konstytucji RP.

Zdaniem wnioskodawcy § 2 ust. 3 rozporządzenia z 2005 r. jest niezgodny z art. 66 ust 2 w związku z art. 31 ust. 3 zdanie 2 Konstytucji RP, art. 37 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej² oraz art. 4 ust. 2 Europejskiej Karty Społecznej³. Korelatem prawa wyrażonego w art. 66 ust. 2 Konstytucji RP jest prawo rekompensaty pieniężnej za pracę ponad normę. Prawo do

² Ustawa z 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, Dz.U. 2021, poz. 1486 tekst jedn. ze zm., dalej: ustawa o Straży Granicznej.

³ Europejska Karta Społeczna sporządzona w Turynie 18 października 1961 r., Dz.U. 1999, nr 8, poz. 67 ze zm., dalej: Europejska Karta Społeczna.

gratyfikacji za pracę w godzinach nadliczbowych zostało wyrażone w art. 37 ust. 3 ustawy o Służbie Granicznej. Wnioskodawca również wskazał, że prawo do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynika także z postanowień Europejskiej Karty Społecznej. Wnioskodawca przyjął założenie, zgodnie z którym, jeżeli ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany czas wolny od służby nie rekompensuje w pełni (w stosunku 1:1) niewykorzystanego czasu wolnego, czyli nie stanowi równowartości określonej jednostki czasu służby, to regulacja stoi w sprzeczności z art. 66 ust. 2 Konstytucji RP.

Wnioskodawca także wyjaśnił, że godzina służby funkcjonariusza jest równowarta 1/176 miesięcznego uposażenia, zaś w myśl zaskarżonego § 2 ust. 3 rozporządzenia z 2005 r. współczynnik ten wynosi 1/200 miesięcznego uposażenia. Na tej podstawie dochodzi do niepełnej kompensacji ponieważ za każdą godzinę ponadnormatywnego czasu służby funkcjonariusz otrzymuje ekwiwalent równy 176/200, a więc 88% wartości godziny służby. W ocenie wnioskodawcy, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany czas wolny od służby nie rekompensuje w pełni (w stosunku 1:1) niewykorzystanego czasu wolnego, czyli nie stanowi równowartości określonej jednostki czasu służby. Wobec tego – w opinii wnioskodawcy – kwestionowana regulacja narusza istotę prawa do czasu wolnego od pracy związaną z nakazem ustawowego uregulowania maksymalnych norm czasu pracy i korelatem tego prawa w postaci ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany czas wolny od pracy, wyrażonego w art. 66 ust. Konstytucji RP, a także stoi w sprzeczności z art. 37 ust. 3 ustawy o Służbie Granicznej i 4 ust. 2 Europejskiej Karty Społecznej.

Trybunał postanowieniem z 26 października 2021 r. umorzył postępowanie ze względu na utratę mocy obowiązującej rozporządzenia, w którym zawarte były kwestionowane przepisy. Stanowisko Trybunału, w moim przekonaniu, zasługuje na krytykę.

Lektura uzasadnienia głosowanego postanowienia prowadzi do konkluzji, że podstawę prawną umorzenia stanowił art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym⁴. Zgodnie z tym przepisem, Trybunał Konstytucyjny umarza postępowanie, jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia. Uzasadnienie postanowienia ogranicza się do wykazania, że zakwestionowane przez wnioskodawcę rozporządzenie zostało w całości uchylone z dniem 1 lipca 2020 r. Do takiego przekonania Trybunał doprowadziła analiza przepisów ustawy

⁴ Dz.U. 2019, poz. 2393 tekst jedn., dalej: u.o.TK.

z 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw⁵. Trybunał ustalił, że rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 188 ust. 4 ustawy o Straży Granicznej, a na skutek uchwalenia ustawy nowelizującej z 2019 r. nastąpiła zmiana treści art. 188 ust. 4 ustawy o Straży Granicznej, a więc przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego. Zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2019 r. dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie poprzedniego upoważnienia zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 118 ust. 4 ustawy o Straży Granicznej, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z 2019 r., nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2019 r. Trybunał Konstytucyjny ustalił, że nie weszły w życie nowe przepisy wykonawcze na podstawie art. 118 ust. 4 ustawy o Straży Granicznej. Trybunał uznał, że kwestionowane przez wnioskodawcę rozporządzenie zostało w całości uchylone z dniem 1 lipca 2020 r., gdyż art. 26 ustawy nowelizującej z 2019 r. sankcjonował wejście w życie tej ustawy po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z mocą od 1 lipca 2019 r.

W swoich ustaleniach Trybunał całkowicie pominął okoliczność drugiej nowelizacji ustawy o Straży Granicznej dokonanej ustawą z 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw⁶. W pierwszej kolejności należy wskazać, że wspomniana nowelizacja mocą art. 2 pkt 34 derogowała art. 118 ust. 4 ustawy o Straży Granicznej, a więc przepis zawierający delegację ustawową do wydania rozporządzenia zawierającego kwestionowane przepisy przez wnioskodawcę. Po drugie, mocą ustawy nowelizującej z 2020 r. dodano do ustawy o Straży Granicznej m.in. art. 119a. Reguluje on kwestię ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy. Zgodnie zasadą ustaloną w art. 119a ekwiwalent pieniężny za dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze

⁵ Dz.U. 2019, poz. 1635; dalej: ustawa nowelizująca z 2019 r.

⁶ Dz.U. 2020, poz. 1610; dalej: ustawa nowelizująca z 2020 r.

stałym, należnego funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Ekwiwalent ten wypłaca się w ostatnim dniu pełnienia służby, a w przypadku śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza – niezwłocznie po wydaniu rozkazu personalnego o wygaśnięciu stosunku służbowego. Wskazana nowelizacja zawierała również przepisy przejściowe, które przewidują przypadki dalszego ustalania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy na zasadach wynikających z przepisów ustawy o Straży Granicznej w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2020 r.⁷ Na podstawie art. 9 ust. 2 zdanie piąte ustawy nowelizującej z 2020 r. na „starych zasadach” ekwiwalent pieniężny ustala się za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. Jak wiadomo, ustawa o Straży Granicznej w brzmieniu sprzed nowelizacji z 2020 r. nie regulowała kwestii ustalania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy, a ustawodawca problematykę tę, na podstawie art. 118 ust. 4, przekazywał do uregulowania w formie aktu wykonawczego, tj. rozporządzenia z 2005 r. Wobec tego na podstawie przywołanego przepisu przejściowego kwestionowane prawo dawne znajduje nadal zastosowanie do pewnych sytuacji prawnych⁸.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie, że samo uchycenie przepisu nie zawsze prowadzi do utraty jego mocy obowiązującej. O utracie mocy obowiązującej można mówić dopiero wtedy, gdy dany przepis nie może być w ogóle stosowany. Formalnie uchylony przepis należy uważać za nadal obowiązujący, jeżeli możliwe jest jego zastosowanie

⁷ Pełne brzmienie art. 9 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2020 r.: „Przepis art. 119a ustawy zmienianej w art. 2 [ustawy o Straży Granicznej – K.N.] w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy przysługujący za okres od dnia 6 listopada 2018 r. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu przelicza się zaległy urlop wypoczynkowy lub dodatkowy w dniach kalendarzowych na urlop w dniach roboczych przy zastosowaniu mnożnika wynikającego z relacji 26 dni roboczych do 30 dni kalendarzowych. Niepełny dzień zaokrągla się w górę do pełnego dnia. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018 określa się proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. ustala się na zasadach wynikających z przepisów ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy”.

⁸ Zob. J. Mikołajewicz, *Sytuacje intertemporalne...*, s. 183 i n.; A. Skoczylas, *Zagadnienia...*, s. 267 i n.; P. Radziejewicz, *Kontrola...*, s. 99 i n.

do jakichś sytuacji z przeszłości, teraźniejszości lub przyszłości⁹. Trybunał uznaje, iż „W sensie konstytucyjnym przepis traci moc obowiązującą wówczas, gdy nie może mieć już zastosowania do sytuacji z przeszłości, teraźniejszości ani przyszłości oraz kiedy nie wywiera na przyszłość żadnych skutków dla adresatów. Obowiązuje więc, dopóki na jego podstawie są lub mogą być podejmowane indywidualne akty stosowania prawa”¹⁰. Nie ulega zatem wątpliwości, że z mocy art. 9 ust. 2 zdanie piąte ustawy nowelizującej z 2020 r. kwestionowany przez wnioskodawcę § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. znajduje nadal stosowanie i na jego podstawie istnieje możliwość podejmowania indywidualnych aktów stosowania prawa. Norma zawarta w przepisie przejściowym wyznacza organom Straży Granicznej nakaz określonego zachowania, w tym przypadku nakaz ustalania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. na zasadach określonych w kwestionowanym przepisie.

Utrzymanie w mocy przepisu rozporządzenia w zakresie ustalania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy nastąpiło w sposób pośredni i ogólnikowy i może być źródłem wątpliwości co do obowiązującego stanu prawnego. Nie ma to jednak wpływu na skuteczność decyzji ustawodawcy co do zasadniczej kwestii, czyli dalszej możliwości stosowania zaskarżonego przepisu. Wbrew ustaleniom TK nie zachodzi zatem ujemna przesłanka procesowa wobec § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r., o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 4 u.o.TK. Formalnie uchylony § 2 ust. 2 w dalszym ciągu może być stosowany jako podstawa prawna decyzji lub orzeczeń organów władzy publicznej, kształtujących sytuację prawną funkcjonariuszy Straży Granicznej na podstawie regulacji intertemporalnej zawartej w ustawie nowelizującej z 2020 r. Zaskarżony przepis rozporządzenia nadal jest stosowany przez organy Straży Granicznej do obliczania wysokości ekwiwalentu za urlop¹¹, co wyklucza, moim zdaniem, możliwość przyjęcia, że § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. utracił moc obowiązującą, a tym samym dopuszczalność umorzenia postępowania przed Trybunałem na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4 u.o.TK. Te okoliczności wskazują na to, że § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. nadal stanowi przedmiot merytorycznej kontroli TK. Przywołane powyżej względy w pełni uprawniają do

⁹ Wyrok TK z 16 marca 2011 r., K 35/08, OTK-A 2011, nr 2, poz. 11; postanowienie TK z 5 kwietnia 2016 r., K 3/15, OTK-A 2016, poz. 7.

¹⁰ Wyrok TK z 4 listopada 2015 r., K 1/14, OTK-A 2015, nr 10, poz. 163.

¹¹ Zob. wyroki WSA w Warszawie: z 19 maja 2022 r., II SA/Wa 1147/19; z 14 czerwca 2022 r., II SA/Wa 1274/19; z 23 listopada 2022 r., II SA/Wa 1462/22.

jednoznacznie krytycznej oceny postanowienia co do rozstrzygnięcia, jak i lakonicznej argumentacji.

W związku z powyższym stoję na stanowisku, że Trybunał Konstytucyjny nie powinien uchylać się od merytorycznego zbadania zaskarżonego przepisu i orzec o jego niekonstytucyjności. Kwestionowany przepis § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. w istocie posiada regulację tożsamą jak uznany wyrokiem TK z 30 października 2018 r.¹² za niekonstytucyjny art. 115a ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji¹³. Trybunał stwierdził, że w wyniku zastosowania wskaźnika wynoszącego 1/30 części miesięcznego uposażenia funkcjonariusza zostaje zmniejszony czas wypoczynku, a przez to prawo do corocznego płatnego urlopu. Prowadzi to do naruszenia „istoty” prawa do określonych w ustawie dni wolnych od służby i corocznych płatnych urlopów, chronionego na mocy art. 66 ust. 2 Konstytucji RP. Ustawodawca, wykonując wyrok Trybunału Konstytucyjnego w zakresie sposobu obliczania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i urlop dodatkowy w związku ze zwolnieniem ze służby w Policji, wprowadził odpowiednie zmiany w poszczególnych ustawach dotyczących tzw. służb mundurowych, w tym również Straży Granicznej. Wspominana już zmiana art. 119a ustawy o Straży Granicznej, wprowadzona art. 2 pkt 35 ustawy nowelizującej z 2020 r., miała na celu wdrożenie wyroku TK, co wynika z samego brzmienia art. 9 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2020 r., a także uzasadnienia projektu ustawy. Także przyjęty termin graniczny – 6 listopada 2018 r. – odpowiedniego ustalania ekwiwalentów bezpośrednio związany jest z dniem ogłoszenia wyroku TK z 30 października 2018 r. W praktyce ustrojowej organy Straży Granicznej ustalają ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. na „starych zasadach”, tj. na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r., którego brzmienie posiada regulację tożsamą z art. 115a ustawy o Policji uznanym za niekonstytucyjny. W tej sytuacji sądy administracyjne uznają w swoich orzeczeniach, że wystąpiła wtórna niekonstytucyjność prawa polegająca na powtórzeniu przez parlament rozwiązania prawnego (w tym wypadku za pomocą przepisów przejściowych), już uznanego przez TK za niekonstytucyjny¹⁴. W konsekwencji sądy odmawiają zastosowania normy rozporządzenia i uchylają decyzje podjęte przez organy Straży Granicznej.

¹² Wyrok TK z 30 października 2018 r., K 7/15, OTK-A 2018, nr 65.

¹³ Dz.U. 2017, poz. 2067 tekst jedn. ze zm., dalej: ustawa o Policji.

¹⁴ Zob. wyroki WSA w Warszawie: z 13 października 2021 r., II SA/Wa 1759/21, LEX nr 3309776; z 22 lutego 2022 r., II SA/Wa 1069/21, LEX nr 3396449.

Warto w tym miejscu zauważyć, że o niekonstytucyjności zakwestionowanego przepisu świadczy już sam fakt uregulowania mechanizmów ustalania omawianych ekwiwalentów na poziomie podustawowym. Przewidziana w art. 66 ust. 2 Konstytucji RP zasada wyłączności ustawowej wymaga, aby w ustawie zostały określone zasadnicze mechanizmy dotyczące obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe lub urlopy dodatkowe oraz ekwiwalentu za niewykorzystany czas wolny od służby. Ustawodawca ma obowiązek określenia sposobu realizacji tych praw będących korelatem prawa do urlopu. Kwestionowane przepisy określają sposoby (mechanizmy) ustalania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe lub urlopy dodatkowe oraz ekwiwalentu za niewykorzystany czas wolny od służby, czyli przesądzą o treści i zakresie substytutu otrzymywanego w miejsce niewykorzystanego urlopu, gdy prawo do urlopu nie zostało zrealizowane w swej podstawowej postaci (w naturze). Na tej podstawie należy stwierdzić, że treść i zakres prawa gwarantowanego w art. 66 ust. 2 Konstytucji RP zostały ukształtowane w formie rozporządzenia wbrew konstytucyjnemu nakazowi zachowania drogi ustawowej dla unormowania tych uprawnień¹⁵. Ustawodawca może przekazać do unormowania w drodze aktu wykonawczego wyłącznie sprawy niemające istotnego znaczenia z punktu widzenia realizacji konstytucyjnych wolności i praw. Rozporządzenia powinny regulować kwestie techniczne, czyli takie, które nie wkraczają w sferę wolności i praw człowieka i obywatela¹⁶.

Podsumowując, należy stwierdzić, że Trybunał Konstytucyjny nie zbadał, czy moc obowiązująca zaskarżonego przepisu nie została podtrzymana przez przepis intertemporalny, jak również czy zaskarżony przepis – formalnie derogowany – jest nadal stosowany. Umarzając postępowanie, Trybunał Konstytucyjny nie tylko nie wykazał się należyłą starannością w rozpoznaniu sprawy (zaniechał sięgnięcia do regulacji, ściśle związanych z przedmiotem kontroli), ale też nie skorzystał z możliwości wypowiedzenia się o konstytucyjności rozwiązań zawartych w kwestionowanym przepisie. Tym samym umorzenie postępowania pozbawiło funkcjonariuszy Straży Granicznej ochrony swoich praw.

¹⁵ Zob. L. Garlicki, S. Jarosz-Żukowska, w: *Konstytucja...*, komentarz do art. 66, s. 688; D. Buch, A. Sobczyk, w: *Konstytucja RP...*, objaśnienia do art. 66, s. 1486.

¹⁶ Zob. wyroki TK: z 5 grudnia 2007 r., K 36/06, OTK-A 2007, nr 11, poz. 154; z 19 maja 2009 r., K 47/07, OTK-A 2009, nr 5, poz. 68.

Abstract

On the necessity of reviewing the constitutionality of the upheld “former law” – gloss to the decision of the Constitutional Tribunal of 26 October 2021, U 3/19

The subject of the gloss is the decision of the Constitutional Court of 26 October 2021, U 3/19, on the discontinuation of proceedings relating to the determination of cash equivalents for unused vacation or additional leave and equivalents for unused time off duty by Border Guard officers. The Tribunal held that the regulation was formally repealed and, consequently, the normative content challenged by the applicant was also effectively removed from the legal order. The author disputes this position and points out that one of the challenged provisions has not lost its binding force and, therefore, its constitutionality should be subjected to substantive review.

Keywords: Constitutional Tribunal, inter-temporal law, applying the Constitution

KRYSTIAN NOWAK <https://orcid.org/0000-0003-4853-1591>

Uniwersytet Rzeszowski; e-mail: knowak@ur.edu.pl.

Bibliografia

- Buch D., Sobczyk A., w: *Konstytucja RP*, t. 1: *Komentarz do art. 1–86*, M. Safjan, L. Bosek, Warszawa 2016.
- Garlicki L., Jarosz-Żukowska S., w: *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. 2, red. L. Garlicki, M. Zubik, Warszawa 2016.
- Mikołajewicz J., *Sytuacje intertemporalne, rozstrzygnięcia intertemporalne, zasady intertemporalne*, w: *Problematyka intertemporalna w prawie. Zagadnienia podstawowe. Rozstrzygnięcia intertemporalne. Geneza, funkcje, aksjologia*, red. J. Mikołajewicz, Warszawa 2015.
- Radzewicz P., *Kontrola konstytucyjności „prawa nieobowiązującego”*, „Państwo i Prawo” 2014, z. 5.
- Skoczylas A., *Zagadnienia międzyczasowe w prawie administracyjnym*, w: *Problematyka intertemporalna w prawie. Zagadnienia podstawowe. Rozstrzygnięcia intertemporalne. Geneza, funkcje, aksjologia*, red. J. Mikołajewicz, Warszawa 2015.